

Излаже се следеће јавно писмо господина Милана ТЕПАВЦА, доктора правних наука, као један карактеристичан пример погрешног негирања да је Устав СФР Југославије признавао југословенским народима права на самоопредељење и на отцепљење:

O TAKOZVANOM PRAVU NA SAMOOPREDELJENJE U USTAVNOM SISTEMU JUGOSLAVIJE

ORUŽANA SECESIJA JE PROTIVNA KAKO USTAVNOM TAKO I MEĐUNARODOM PRAVU

I

Kod našeg naroda – kako ovog u zemlji tako možda još više onog u dijaspori – vlada naravno veliko interesovanje za bitna pitna pitanja njegove fizičke, intelektualne i moralne egzistencije koja je ugrožena kao nikada u dosadašnjoj njegovoj istoriji. Zato je izuzetno važno da svako u granicama svojih mogućnosti pomogne našem napaćenom narodu da se orijentiše u ovom ludom vremenu kako ne bi doživeo sudbinu Hazara, severnoameričkih Indijanaca i drugih naroda koji su nestali usled genocida počinjenih nad njima. To je cilj ovog teksta, koji se odnosi na fundamentalna, ustavna pitanja srpskog naroda. I to u osnovnim crtama. Onaj koga tema šire interesuje može pogledati tekst ovog autora "O Ustavnoj povelji i o načinima promene ustava" na www.apisgroup.org.

Nad jednim narodom može se počiniti fizički genocid, kao što je to učinjeno nad srpskim narodom u takozvanoj Nezavisnoj Državi Hrvatskoj u periodu 1941-1945, nad jevrejskim narodom u toku Drugog svetskog rata, nad Jermenima u Prvom svetskom ratu od strane Turaka, nad severnoameričkim Indijancima, itd. Druga vrsta genocida je duhovni genocid, gde nije došlo do fizičkog zatiranja naroda, ali su posledice ravne fizičkom zatiranju, kao što je to bio slučaj sa Hazarima i drugim narodima koji su tokom istorije izgubili svoj jezik, svoj duhovni identitet i asimilacijom postali nešto drugo.

Naš narod je postao subjekt genocida početkom poslednje dekade prošlog veka, iako su razne "pripreme radnje" vršene još mnogo ranije. Ovo nije ni mesto ni vreme za dublje poniranje u istoriju zločina protiv srpskog naroda; zato pođimo samo u glavnim

crtama od početka dvadesetog veka, preciznije od nesretnog ujedinjenja sa Hrvatima i Slovencima nakon okončanja Prvog svetskog rata.

Komunistička partija Jugoslavije – kao ćelija, ispostava Kominterne – od prvog dana stvaranja zajedničke države Srba, Hrvata i Slovenca, koje je bilo i časno, i prirodno u datim okolnostima, angažovala se na razbijanju te države, preuzimajući iz arsenala austrougarske propagande izmišljotinu o velikosrskom hegemonizmu, stvaranju nekakve velike Srbije, ugnjetavanju ostalih naroda u toj "versajskoj tvorevini". Na upravo održanom međunarodnom skupu ovih dana (26-28. 10. 2002) u Srpskoj akademiji nauka i umetnosti to je potvrđeno od najkompetentnijih naših i stranih naučnika. Pitanje koje je ostalo bez odgovora kako na ovom skupu tako i uopšte u našoj historiografiji jeste: kako je bilo moguće da kreatori te i takve laži i politike zasnovane na njoj – a glavni kreator i implementator je bio polupismeni austrougarski kaplar – pridobiju za sebe dobar broj Srba, i to onih časnih i nesebičnih, naročito onih s one druge strane Drine i Save. Neki tvrde da je reč o nečemu mazohističkom u prirodi srpskog naroda. Drugi ga nalaze u pravoslavlju. U svakom slučaju, nešto je trulo u političkom biću srpskog naroda. Jer, nakon onoga što su Hrvati i muslimani počinili u Drugom svetskom ratu nad Srbima van pameti je bilo ponovo stvaranje zajedničke države s njima. Unatoč toga, po mom dubokom uverenju, Srbi su 1945. godine, - unatoč pune svesti o tome ko su Hrvati, muslimani, Slovenci, Makedonci – prevazišli sve činjenice i najiskrenije prihvatili poziv nove komunističke vlasti da se ide u zajedničku državu ponovo, i to na osnovu "bratstva i jedinstva". Ja ovo lično mogu da potvrdim. U toku Drugog svetskog rata Hrvati i muslimani – ustaše – poklali su sve moje rođake koji su im pali u ruke, i čitav moj mučenički Kordun (tu je nastala poznata partizanska pesma Na Kordunu grob do groba) bio je 1945. godine jedno veliko groblje. A mi preživeli Kordunaši, kao i svi Srbi u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, najiskrenije smo prihvatili tu parolu; nije nam ni na kraj pameti padalo da čekamo na priliku da se svetimo za u istoriji nečuveni zločin protiv nas. Međutim, oni su samo čekali prvu priliku. I kada su im Nemačka, Vatikan, Austrija, Mađarska, Evropska zajednica i, naročito, SAD dale zeleno svetlo i obilatu pomoć da idu na razbijanje Jugoslavije i genocid nad srpskim narodom oni su svojski krenuli na to. Bez te i tolike pomoći od zločinačkih vlastodržaca u tim navedenim zemljama oni se ne bi usudili ni da dignu glavu, a kamoli da posegnu za oružanim secesionističkim razbijanjem Jugoslavije.

II

Jedno od glavnih – a možda i najglavnije – oruđa pomoću koga se nastoji dokrajčiti **duhovni genocid** nad srpskim narodom (fizički je na samoj granici egzistencije usled 12-o godišnjeg mrcvarenja sankcijama, izolacijom, agresijom, satanizovanjem, obaveštajnom i špijunskom subverzijom) jeste "dokazivanje" – direktno svojom propagandom i instaliranjem srpskih izroda u sve pore društvenog života – da su narodi bivše Jugoslavije imali pravo, po ustavu, na "samoopredeljenje" što uključuje i pravo na otepljenje od Jugoslavije! I ne samo narodi nego i – republike! A pošto Srbi nisu hteli da poštuju to njihovo pravo, njima nije preostalo ništa drugo nego da se late nasilja, oružja, kako bi ostvarili to svoje pravo. Ergo, Srbi su, a ne oni, krivi za krvoproliće i svu nesreću koja se dogodila!

Od davnih studentskih dana do dana današnjeg kod mene kao pravnika, koji sam imao posebnu naklonost prema ustavnom pravu, prisutno je **pitanje da li, u jednoj državi, delovi te države imaju pravo da se otcepe i da formiraju svoju državu ili da se priključe nekoj drugoj, obično susednoj državi?** Pošto ovo nije naučni rad koji bi se bavio teorijom i istorijom ustavnosti u apstraktnim kategorijama, za ovu priliku dovoljno će biti ako kažemo da odgovor na ovo pitanje uvek treba potražiti u USTAVU dotične države, iako je svakom normalne pameti jasno da SVAKA država, po prirodi stvari, želi da bude TRAJNA (ako ne VEČNA) tvorevina. **Pa, to je razlog zašto nijedna država svojim ustavom ne predviđa pravo njenog pojedinog dela da se otcepi!** Istorija ustavnog prava poznaje samo jedan slučaj kada je ustav predviđao takvo pravo: to je bio sovjetski (tzv. Staljinov) ustav iz 1936. godine! Znamo kako je ta država, koja je imala takav ustav završila! To, ustvari, nije bilo nikakvo čudo, jer sve što su boljševici radili radili su naopako, pa su tako imali i naopaki ustav i doživeli su ono što su doživeli! Putem tog Staljinovog ustava pošli su sada sadašnji beogradski vlastodršci svojom Ustavnom poveljom kojom je, između ostalog, predviđeno da nakon 3 godine Srbija i Crna Gora imaju pravo da isupe iz zajedničke države! Dakle, ponovimo: nijedan ustav nijedne države nije nikada predviđao pravo na otcepljenje niti predviđa, ako ne računamo Staljinov ustav i sada Ustavnu povelju dosmanlijskih vlastodržaca!

Iako su svi ustavi posleratne Jugoslavije – od Drugog zasedanja AVNOJ-a 1943. godine nadalje – bili pod uticajem spomenutog "Staljinovog" sovjetskog ustava nijedan od njih – a bilo ih je tri: 1946, 1963 i 1974. godine, ne računajući Drugo zasedanje AVNOJ-a kada su ustvari udareni temelji – nije dakle sadržavao odredbu o mogućnosti otcepljenja. Međutim, ti ustavi su sadržavali jednu odredbu koja je davala mogućnost da se ona čita zlonamerno u smislu da ta odredba daje pravo "na samoopredeljenje" koje podrazumeva pravo na otcepljenje. Tu odredbu su zloupotrebljavali i još uvek zloupotrebljavaju ne samo neprijatelji Jugoslavije, nego i mnogi časni i pošteni ljudi, patrioti usled neznanja ili nasedanja na propagandu zlonamernih. Uostalom, ne može se od svakog čoveka tražiti da do detalja poznanje ustav svoje zemlje.

Najbolje će biti da tu odredbu doslovno citiram kako bi svako mogao da vidi njen pravi tekst. Ona u Ustavu iz 1974.g. glasi:

Narodi Jugoslavije, polazeći od prava svakog naroda na samoopredeljenje, uključujući i pravo na otcepljenje, na osnovu svoje slobodno izražene volje u zajedničkoj borbi svih naroda i narodnosti u narodnooslobodilačkom ratu i socijalističkoj revoluciji, a u skladu sa svojim istorijskim težnjama, svesni da je dalje učvršćivanje njihovog bratstva i jedinstva u njihovom zajedničkom interesu zajedno sa narodnostima s kojima žive ujedinili su se u saveznu republiku slobodnih i ravnopravnih naroda i narodnosti i stvorili socijalističku federativnu zajednicu radnih ljudi – Socijalističku Federativnu Republiku Jugoslaviju...

Iako je osnovni smisao ove odredbe zamagljen tipičnim kardeljevskim parolaštvom kojemu uopšte tu nema mesta, dobronamernom jezičkom i logičkom tumačenju nije teško konstatovati da je reč o tome da su se narodi Jugoslavije **prilikom donošenja odluke o ujedinjenju rukovodili načelom prava na samoopredeljenje, uključujući i pravo na odcepljenje**, a ne da su odlučili da pravo na samoopredeljenje uključujući pravo na otcepljenje ugrade u ustav kao **trajno** pravo koje će kao Damoklov mač biti nad glavama

naroda i građana. - Slučaj je hteo da sam na ispitu iz ustavnog prava dobio upravo pitanje imaju li narodi Jugoslavije ustavno pravo na otepljenje. Ja sam kao student kategorički tvrdio da takvo pravo po ustavu **ne postoji**. Pored ostalih argumenata naveo sam i jedan slučaj iz Skupštine Jugoslavije koji bi, ustvari, trebalo da stavi tačku na slučajeve zlonamernog tumačenja gornje ustavne odredbe. Naime, u jednoj debati u Skupštini negde 1953. godine jedan je slovenački poslanik nešto rekao što se svodilo na shvatanje da takvo pravo postoji u Ustavu. Tadašnji predsednik Skupštine Moša Pijade, inače jedan od autora tadašnjeg Ustava, kao oparen skočio je za govornicu i rekao: "Šta ova budala priča?! Da smo mi hteli da takvo pravo ugradimo u ustav propisali bismo sve što logično sledi: ko može da tako nešto predloži, ko donosi odluku, kako se odluka sprovodi, i tako dalje. Ničega od toga nema u Ustavu!". Kada sam sve to, dakle, izložio svome profesoru dobio sam najvišu moguću ocenu u svoj indeks.

I danas slušamo razne gluposti o pravu na otepljenje. Ne samo da se tvrdi da su jugoslovenski narodi imali pravo na secesiju, nego se ide i dalje pa se tvrdi da je takvo pravo pripadalo ne samo narodima nego i republikama! Pred natovskim "sudom" u Hagu sudi se onima koji su se usudili da brane Jugoslaviju od oružane secesije. Po njemu i njemu sličnima, Linkoln je imao pravo kada je poslao federalne trupe da odbrane 68-oricu federalaca u opkoljenoj vojnoj postaji u Fort Samteru, a JNA nije imala pravo ni da se brani kada je 15.000 ustaša opkolilo Varaždinski korpus u Varaždinu!! Dakle, po njima, svaka država ima pravo da se brani od oružane secesije – osim kada se radi o Srbima i njihovoj državi!

Na Pravnom fakultetu u Beogradu, i uopšte na fakultetima u Srbiji, ustavno pravo bilo je pod velikim uticajem dvojice profesora koji su, pokazaće se, odigrali kobnu ulogu u obrazovanju i vaspitavanju studenata ustavnog prava. Reč je o Jovanu Đorđeviću i Aleksandru Firi. Oni su bili obični Kardeljevi trabanti, intelektualne i moralne nule. Đorđević je to bio ili iz sračunatog oportunitizma ili kukavičluka, a Fira – pokazuje se to tek sada – eksponent neprijatelja Jugoslavije i srpskog naroda. On je sada glavni u promovisanju crnogorskog secesionizma, a već je napisao i ustav – Vojvodine! Jedino time se može objasniti činjenica u Srbiji nauka ustavnog prava nije dala jači otpor iskrivljenim i zlonamernim secesionističkim tumačenjima ustava Jugoslavije u drugim republikama Jugoslavije. Verovatno se time može objasniti, bar delimično, činjenica da ni Slobodan Milošević ni drugi srpski kadrovi nisu 1991. godine uvek i dosledno branili Ustav SFRJ u skladu sa njegovim odredbama i zakletvom koja se polagala prilikom preuzimanja visokih funkcija u državi!

Ja se nadam da će ovaj kratki tekst pomoći da se shvati da su i opšta načela ustavnog prava uopšte kao i ustavno pravo Jugoslavije bili na strani srpskog naroda i svih onih koji su branili Jugoslaviju, a da su kriminalci u Jugoslaviji i razne belosvetske protuve u inostranstvu uspele da pomoću laži nametnu mnogim ljudima svoju "istinu" o tome šta se dogodilo u poslednjih dvanaestak godina na ovim prostorima i šta se još uvek događa.

Dr Milan Tepavac,
Beograd, 29. oktobar 2002.

У овом свом допису др Милан Тепавац, после тачног цитирања почетка прве реченице Устава СФРЈ, пише, између осталог:

„Iako je osnovni smisao ove odredbe zamagljen tipičnim kardeljevskim parolaštvom kojemu uopšte tu nema mesta, dobronamernom jezičkom i logičkom tumačenju nije teško konstatovati da je reč o tome da su se narodi Jugoslavije **prilikom donošenja odluke o ujedinjenju rukovodili načelom prava na samoopredeljenje, uključujući i pravo na odcepljenje, a ne da su odlučili da pravo na samoopredeljenje uključujući pravo na otcepljenje ugradе u ustav kao trajno pravo** koje će kao Damoklov mač biti nad glavama naroda i građana.“

Нису се они само руководили тим правима, већ су при стварању Устава та права усвојили као основу за Устав! Тиме су она усвојена и за основу на којој је саздана држава СФР Југославија. Зато су она важила у СФР Југославији докле год је она постојала!

Др Милан Тепавац даље пише:

„Slučaj je hteo da sam na ispitu iz ustavnog prava dobio upravo pitanje imaju li narodi Jugoslavije ustavno pravo na otcepljenje. **Ja sam kao student kategorički tvrdio da takvo pravo po ustavu ne postoji.** Pored ostalih argumenata naveo sam i jedan slučaj iz Skupštine Jugoslavije koji bi, ustvari, trebalo da stavi tačku na slučajevе zlonamernog tumačenja gornje ustavne odredbe. Naime, u jednoj debati u Skupštini negde 1953. godine jedan je slovenački poslanik nešto rekao što se svodilo na shvatanje da takvo pravo postoji u Ustavu. Tadašnji predsednik Skupštine Moša Pijade, inače jedan od autora tadašnjeg Ustava, kao oparen skočio je za govornicu i rekao: "Šta ova budala priča?! Da smo mi hteli da takvo pravo ugradimo u ustav propisali bismo sve što logično sledi: ko može da tako nešto predloži, ko donosi odluku, kako se odluka sprovodi, i tako dalje. Ničega od toga nema u Ustavu!". Kada sam sve to, dakle, izložio svome profesoru dobio sam najvišu moguću ocenu u svoj indeks.“

Др Милан Тепавац ниподаштава чињеницу да почетак Устава почиње Основним начелима и да је он сам напред цитирао почетак прве реченице тих начела којом почиње Устав. Његово тврђење „takvo pravo po ustavu ne postoji.“ није истинито јер Устав тврди да су се југословенски народи ујединили у СФР Југославију полазећи од права народа на самоопредељење и на отцепљење. Тиме Устав не само да

признаје та права већ утврђује да се на њима заснивају и СФР Југославија и он сам – Устав.

Чињеница је да нигде даље у Уставу није утврђено како, којим поступком, којом процедуром, под којим условима народи могу да остваре та своја права. Према Члановима 280 -283 Устава, Савезна скупштина је била меродавна и позвана да то разјасни и утврди. То што није било разјашњено и утврђено како, којим поступком, којом процедуром, под којим условима народи могу да остваре та своја права, не значи, и не може да значи да Устав није признавао та права народа. То само значи да није разјаснио и није утврдио како да се остварују та права.

Одговор Моше Пијаде:

"Šta ova budala priča?! Da smo mi hteli da takvo pravo ugradimo u ustav propisali bismo sve što logično sledi: ko može da tako nešto predloži, ko donosi odluku, kako se odluka sprovodi, i tako dalje. Ničega od toga nema u Ustavu!".

је исказао типичан став тадашњег руководства СФР Југославије. Они су признали да народи имају та права, али нису хтели да утврде како народи могу да остваре та права!

Београд, 28. април, 2011.

Љубомир Т. Грујић